

Dumb Show

7. november 2025

That Theatre Company, der er fast inventar på Krudttønden i København med skuespil opført på engelsk, har som deres forestilling nummer 50 valgt Joe Penhalls komedie 'Dumb Show' fra 2004. Det er kun 21 år siden, men rigtig meget har ændret sig siden, hvis man taler om vores muligheder for at aflytte andre mennesker. Så hvor vi i dag bare kan have vores smartphone i hånden, skulle man førhen have installeret mikrofoner i det rum, der skulle aflyttes og kameraer skulle være skjult i tasker m.v.

Det er, hvad der sker i 'Dumb Show'. Scenen er sat på et femstjernet hotel. I midten befinder sig en kæmpe dobbeltseng. Der er to røde læderlænestole, en rød sofa, et lille rødt køleskab. Alting står på et stort beige tæppe, der dækker hele gulvet. Der er lange hvide og røde gardiner. Der er et high-tech barbord. Det er elegant og upersonligt. På sofaen står en stor moderne dametaske i beige.

Her mødes tre mennesker Barry – den kendte TV-komiker og John og Jane, der udgiver sig for at være finansieringsrådgivere. Det er fredag aften, så John og Jane foreslår et glas champagne. Barry afslår – han er mere interesseret i at høre om, hvordan han kan blive rig i en fart. John og Jane er indsmigrende overfor Barry i en grad, der nærmer sig sleskhed. De "ælsker" hans jokes.

Jane er iført en nålestribet spadseredragt. Det er meget businesslike, men hun er god til at vise ben. Hendes fortrin er til at få øje på. John er iført formelt jakkesæt.

Fredagen efter finder et nyt møde sted på samme hotelværelse. Stemningen er skiftet. Kun Barry og Jane er på værelset. Hun er i en kjole i dyremønster, der smyger sig om hendes krop på en meget klædelig måde. Barry tager denne aften kraftigt for sig af de våde varer. Han bliver mere og mere bedugget, tilbyder hende kokain og lægger an på hende i en grad, så hun til sidst må sparke ham væk. Hvad Barry ikke ved, er, at deres samtale optages, så alt efterfølgende kan høres og ses. I løbet af aftenen viser det sig, at de to "finansielle rådgivere" er tabloidjournalister af værste skuffe. Deres eneste mål er at udlevere Barry og hans familie.

Stykket er annonceret som komedie, men trods mere eller mindre gode jokes og abedans som gennemgående pausetema, er forestillingen mere en tragedie. De tre personer viser hver på deres måde menneskets usle og mere usympatiske sider – grådighed, mangel på empati, seksuelt overskridende adfærd og entrapment i en verden, hvor viden om andres utroskab, afhængigheder, sygdom og død bruges for egen vindings skyld.

Ian Burns spiller på hele klaviaturet i portrættet af den verdenstrætte komiker med flosset moral. Han går fra at være på den høje hest moralsk til efterfølgende at befinde sig i et dynd, der ikke er flatterende for ham, og som han ingen chance har for at komme ud af. Han er ynkelig, charmerende og voldelig igennem forestillingen. Hans præstation er intens på den gode måde.

Daniel Bambas er skøn som den slikkede journalist. Han er hverken fin i kanten arbejdsmæssigt eller privat, og hans abe- og parringsdans understreger det. Sira Stampe er fantastisk som vampen, der på en gang bruger sit smukke ydre for at lokke Barry for derefter at blive bange, da han ikke kan stå for fristelsen og prøver at tvinge hende til sex.

Det er et tankevækkende og sørgeligt stykke om, hvordan mennesket helt overordnet er. Det er absolut værdigt til at fejre jubilæet.

,

Dumb Show på Krudttønden

Manuskript: Joe Penhall

Instruktør: Barry McKenna

Lyd: Mark Jones

Lys: Julian Simpson

Medvirkende: Ian Burns, Sira Stampe, Daniel Bambas